

Arrest

nr. 30 241 van 31 juli 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister bevoegd voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 22 april 2009 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juli 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en advocaat L. LUYTEN en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Iraanse nationaliteit komt het Rijk binnen op 28 juni 2008 en dient op 30 juni 2008 een asielaanvraag in.

Op 4 september 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker worden geweigerd.

Op 23 september 2008 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 19 722 van 28 november 2008 weigert de Raad zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 11 december 2008 wordt aan verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Op 19 december 2008 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 14 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 16 januari 2009 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 2 februari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 4 februari 2009 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in.

Op 10 februari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 19 februari 2009 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad die bij arrest nr. 27 229 van 12 mei 2009 dit beroep verwerpt.

Op 10 april 2009 dient verzoeker een vijfde asielaanvraag in.

Op 22 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Overwegende dat betrokkene op 30.06.2008 een eerste asielaanvraag indiende; op 05.09.2008 door het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn asielrelaas; de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV in zijn arrest van 28.11.2008 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde; betrokkene op 19.12.2008 een tweede asielaanvraag indiende die op 14.01.2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken(DVZ) werd afgesloten met een beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag'; betrokkene op 16.01.2009 een derde asielaanvraag indiende die op 02.02.2009 door de DVZ werd afgesloten met een beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag'; betrokkene op 04.02.2009 een vierde asielaanvraag indiende die op 10.02.2009 door DVZ werd afgesloten met een beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag'; betrokkene op 10.04.2009 een vijfde asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst; betrokkene stelt dat hij reeds al zijn problemen heeft verteld tijdens zijn vorige asielprocedures; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag een convocatie van de Revolutionaire rechtbank voorlegt; dergelijke document zijn asielaanvraag slechts kan steunen bij geloofwaardige verklaringen; deze oproepingsbrief in oorzakelijk verband staat met de feiten die betrokkene tijdens zijn eerste asielaanvraag aanhaalde; het CGVS en de RVV oordeelden dat aan deze feiten geen geloof kon gehecht worden, kan ook aan de elementen die betrokkene in het kader van zijn huidige asielaanvraag geen geloof gehecht worden; betrokkene de herkomst van dit document bovendien op geen enkele wijze kan aantonen; betrokkene verklaart dat hij van zijn broer en moeder zou vernomen hebben dat hij nog steeds gezocht wordt; betrokkene deze blote bewering op geen enkele wijze kan hardmaken; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verwerende partij om de kosten ten laste te leggen van de verzoekende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan:

"MIDDEL TOT NIETIGVERKLARING

Schending van artikel 51/8 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging, van de artikels 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Doordat de bestreden beslissing vermeldt dat:

- betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag een convocatie van de Revolutionaire rechtbank voorlegt; dergelijk document zijn asielaanvraag slechts kan steunen bij geloofwaardige verklaringen; deze oproepingsbrief in oorzakelijk verband staat met de feiten die betrokkene tijdens zijn eerste asielaanvraag aanhaalde; het CGVS en de RVV oordeelden dat aan deze feiten geen geloof kon gehecht worden; kan ook aan de elementen die betrokkene in het kader van zijn huidige asielaanvraag geen geloof gehecht worden; betrokkene de herkomst van dit document bovendien op geen enkele wijze kan aantonen; betrokkene verklaart dat hij van zijn broer en moeder zou vernomen hebben dat hij nog steeds gezocht wordt; betrokkene deze blote bewering op geen enkele wijze kan hardmaken.

En dan besluit dat

- betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4.

Doordat de bestreden beslissing zonder afdoende en overtuigende reden volledig voorbijgaat aan de bewijskracht van documenten waarvan zij de authenticiteit als dusdanig niet in vraag stelt.

Doordat zij volstaat met een verwijzing naar een initiële beslissing van het CGVS, bevestigd door de Raad, waarin het relaas als ongeloofwaardig zou zijn bestempeld. Dat zij stelt dat het document zijn asielaanvraag slechts kan steunen bij geloofwaardige verklaringen. Zij laat uitschijnen dat de stukken geen oorzakelijk verband zouden hebben met de feiten;

Terwijl de lezing van de gezegde beslissing van het CGVS dd 4/9/08 duidelijk aantoont dat de weigering in de eerste plaats gesteund is op de vaststelling dat verzoeker "geen enkel (begin van) bewijs van de ingeroepen feiten naar voren had gebracht" en omdat er enkele elementen waren die "weinig geloofwaardig" en/of "merkwaardig" zouden geweest zijn voor de betrokken ondervrager (zie beslissing CGVS dd. 4/9/08).

Terwijl hieruit duidelijk blijkt dat het relaas als dusdanig niet volledig ongeloofwaardig was en of onmogelijk maar dat het klaarblijkelijk, bij gebreke van enkel bewijs, niet mogelijk was geweest voor verzoeker om aan te tonen dat hij uit vrees voor vervolging zijn land had verlaten. Dat uiteraard steeds enkele elementen vreemd of eigenaardig kunnen zijn maar dit op zich niet volstaat om het relaas totaal ongeloofwaardig te kwalificeren en elk tegenbewijs in de toekomst ervan te verbieden. Terwijl hieruit ook blijkt dat de bestreden beslissing geen grondige en individuele lezing heeft gedaan van het administratief dossier inzake;

Terwijl deze conclusie veel minder radicaal is en daarentegen een aanzet is en was voor betrokkene om bewijzen trachten bij te brengen.

Terwijl dit uiteraard zeer moeilijk verloopt, temeer daar hij schuldig is aan overspel, hetgeen maatschappelijk en familiaal totaal verwerpelijk is in Iran, zodat zijn contacten zeer beperkt zijn.

Terwijl trouwens de eerste weigeringbeslissing van het CGVS als één van de essentiële motieven inriep het feit dat verzoeker zijn burgerlijke staat niet kon aantonen. Dat het dus zeker van belang is in de beoordeling van de feiten welke die burgerlijke stand is, hetgeen verzoeker bij zijn vierde asielaanvraag reeds kon verschaffen.

Terwijl verzoeker thans bij zijn laatste asielaanvraag een bijzonder pertinent en belangrijk stuk heeft meegedeeld aan de Belgische autoriteiten, hetzij een convocatie van de Revolutionaire rechtbank.

Terwijl het ontvangstbewijs van IBZ de duidelijke beschrijving van het stuk vermeldt als zijnde een "convocatie van de Revolutionaire Rechtbank te Teheran, Dossiernummer 87/09/303, opgemaakt op

12/12/2008, afgegeven op 13/12/2008. KV moet zich aanmelden op 1/1/2009, zo niet wordt er een arrestatiebevel opgemaakt en bij verstek veroordeeld. "

Terwijl het duidelijk is dat dit een nieuw en belangrijk stuk is dat van aard is om de realiteit van zijn vrees te staven en te bewijzen, nu het bewijs van de feiten die men aanbrengt veelal het cruciale element is in een onderzoek van de asielaanvraag. Terwijl het duidelijk om een nieuw gegeven gaat dat er aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging en/of ernstige schade in de zin van de Wet.

Terwijl het zeker in verband kan gebracht worden met de aangehaalde feiten aangezien dit soort misdrijven voor de Revolutionaire Rechtbank kunnen gebracht worden. Terwijl de bestreden beslissing hoe dan ook niet uitlegt waarom dit stuk geen verband zou houden met de aangevoerde feiten.

Terwijl tegenpartij in dit geval verzoeker toegang had dienen te verlenen tot de asielprocedure zodat de bevoegde en bekwame diensten dit nader zouden kunnen onderzoeken. Terwijl het niet opgaat om zich bij meervoudige asielaanvragen te blijven verschuilen achter de initiële beslissing. Dat ook hier een correct en redelijk onderzoek in overeenstemming met de wettelijke bepalingen vereist is en blijft.

Dat bovendien uit geen enkel element blijkt waarom verzoeker dit stuk reeds bij zijn vorige asielaanvraag op had kunnen voorleggen. Dat verzoeker telkens hij een stuk in zijn bezit krijgt dit zo snel mogelijk overmaakt aan de bevoegde autoriteiten.

Dat hij ook dit stuk niet eerder kon voorleggen zodat het zeker als nieuw element moet aanvaard worden. Terwijl hij het heeft via een vriend die voor Nieuw Jaar (Iranese Kalender) naar Iran gereisd is en het bij zijn terugkomst aan hem heeft kunnen overhandigen;

Terwijl de bestreden beslissing op een redelijke manier moet motiveren waarom zij bepaalde elementen niet als nieuwe gegevens kan of wil aanvaarden; dat dit duidelijk verschilt van de feitelijke appreciatie die zij geeft.

Dat het rekening houdend met de feiten en de situatie waarin verzoeker zijn land heeft verlaten, en is achtergelaten door zijn echtgenote en familie, behalve zijn broer, zeer moeilijk voor hem is om aan zijn documenten te geraken. Dat hij niettemin doorzet en ook nu nog probeert van bijkomende stukken te bekomen.

Dat de bestreden beslissing hoe dan ook niet afdoende is gemotiveerd.

Dat het middel voldoende duidelijk is maar dat verzoeker zich het recht voorbehoudt om dit verder te ontwikkelen in de loop van de procedure."

3.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat betreffende de voorgehouden schending van de formele motiveringsverplichting uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Verwerende partij is dan ook van oordeel dat hierdoor verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de bestuurshandeling zodanig dat deze in staat is te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. In antwoord op verzoekers concrete kritiek laat verwerende partij gelden dat uit de motieven vermeld in de in casu bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde van de minister geheel terecht heeft beslist om de vijfde asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen. De gemachtigde van de minister handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels, het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet). Door verzoeker werden immers geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet naar voor gebracht. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat er wordt ingegaan op het stuk dat verzoeker bij zijn vijfde asielaanvraag aanbracht en dat er voldoende werd toegelicht waarom het niet in aanmerking komt als nieuw element. Verwerende partij meent dus dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid bij het nemen van de beslissing zorgvuldig en grondig te werk is gegaan en dat de beslissing ten genoegen van recht gemotiveerd is met draagkrachtige motieven.

3.3. In zijn repliekmemorie meent verzoeker dat zijn argumenten en standpunt voldoende werden toegelicht in het initieel verzoekschrift. Verzoeker beschouwt het verzoekschrift als integraal hernomen. Met betrekking tot de nota van verwerende partij wijst verzoeker erop dat verwerende partij noch in de feiten noch in de middelen verwijst naar het nieuwe element dat hijzelf heeft aangebracht om zijn vijfde

asielaanvraag te staven, met name “de convocatie van de Revolutionaire Rechtbank te Teheran, dossiernummer 87/09/303” en dus niet het ten onrechte in de nota vermelde “origineel afschrift van zijn huwelijksakte” hetwelk hij immers aanbracht ter staving van zijn reeds afgewezen vierde asielaanvraag. Hieruit blijkt dat het onderzoek overeenkomstig artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) waarnaar verwerende partij verwijst in haar nota niet pertinent is nu dit manifest over een ander stuk gaat. Dat dit gebrek aan zorgvuldigheid precies het probleem is dat verzoeker aanklaagt. Ten slotte wijst verzoeker erop dat het principe van elk onderzoek van een asielaanvraag blijft dat men dient na te gaan of de kandidaat vluchteling een risico loopt op vervolging en/of bescherming ontbeert in zijn land van herkomst.

3.4. Wat betreft de aangevoerde schending van de in de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de Wet van 29 juli 1991) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad op dat deze tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker uit kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en voert in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister zelf niet kan nagaan of er voldaan

is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Naar aanleiding van zijn vijfde asielaanvraag legde verzoeker volgend document voor:

- Convocatie van de Revolutionaire Rechtbank te Teheran, dossiernummer 87/09/303.

In de bestreden beslissing wordt de Convocatie van de Revolutionaire Rechtbank te Teheran niet aanvaard als nieuw element met het motief: *"betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag een convocatie van de Revolutionaire rechtbank voorlegt; dergelijke document zijn asielaanvraag slechts kan steunen bij geloofwaardige verklaringen; deze oproepingsbrief in oorzakelijk verband staat met de feiten die betrokkene tijdens zijn eerste asielaanvraag aanhaalde; het CGVS en de RVV oordeelden dat aan deze feiten geen geloof kon gehecht worden, kan ook aan de elementen die betrokkene in het kader van zijn huidige asielaanvraag geen geloof gehecht worden; betrokkene de herkomst van dit document bovendien op geen enkele wijze kan aantonen;"*

Verzoeker verklaart daarnaast in zijn vijfde asielaanvraag nog steeds te worden gezocht in Iran en dat hij niet moet proberen om terug te keren omdat zijn leven daar nog steeds in gevaar is. Deze informatie ontving hij van zijn broer en moeder.

In de bestreden beslissing wordt deze verklaring van verzoeker niet aanvaard als nieuw element met het motief: *"betrokkene verklaart dat hij van zijn broer en moeder zou vernomen hebben dat hij nog steeds gezocht wordt; betrokkene deze blote bewering op geen enkele wijze kan hardmaken;"* De Raad merkt op dat verzoeker deze motivering niet betwist in zijn verzoekschrift en/of repliekmemoirie zodat de Raad zich beperkt tot een bespreking van het motief dat wordt betwist.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat de bestreden beslissing zonder afdoende en overtuigende redenen volledig voorbijgaat aan de bewijskracht van de documenten waarvan de gemachtigde van de minister de authenticiteit als dusdanig niet in vraag stelt. De bestreden beslissing verwijst hiervoor naar de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarin verzoekers relaas als ongeloofwaardig zou zijn bestempeld. Nochtans stelt verzoeker dat uit de lezing van de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat de weigering van de asielaanvraag in de eerste plaats gesteund is op de vaststelling dat verzoeker geen enkel (begin van) bewijs van de ingeroepen feiten naar voren bracht en omdat er enkele elementen waren die weinig geloofwaardig en/of merkwaardig zouden geweest zijn voor de betrokken ondervrager. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat deze conclusie uiteraard minder radicaal is en een aanzet was voor verzoeker om bewijzen trachten bij te brengen, hetgeen verzoeker ook deed. In zijn vijfde asielaanvraag bracht hij een convocatie van de Revolutionaire Rechtbank te Teheran bij. Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift voor dat het duidelijk is dat dit een nieuw en belangrijk stuk is dat van aard is om de realiteit van zijn vrees te staven en te bewijzen.

Na grondige studie van het administratief dossier, meer bepaald de vijfde asielaanvraag, blijkt dat verzoeker stelt dat hij reeds alles over zijn problemen verteld heeft tijdens zijn vorige asielaanvragen. Ter staving van zijn problemen legt verzoeker bij zijn vijfde asielaanvraag een convocatie voor van de Revolutionaire Rechtbank te Teheran. Volgens de beschrijving uit het administratief dossier van dit document gaat het om een document dat werd opgemaakt op 12 december 2008 en werd afgegeven op 13 december 2008. Verzoeker verklaart naar aanleiding van zijn vijfde asielaanvraag dat dit document inhield dat als verzoeker zich niet zou aanmelden op 1 januari 2009 er een arrestatiebevel zou volgen tegen hem en dat hij bij verstek veroordeeld zou worden.

In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat verzoeker deze convocatie niet eerder kon bijbrengen. Zoals reeds gesteld, heeft het begrip “nieuwe gegevens” echter ook betrekking op de inhoud van de bewijsmiddelen. Verzoeker houdt in zijn verklaring bij zijn vijfde asielaanvraag en in zijn verzoekschrift en repliekmemoire voor dat de gegevens waarop dit stuk betrekking heeft, in casu feiten en situaties betreffen die zich reeds hebben voorgedaan en die reeds behandeld werden in de eerste asielaanvraag. Verzoeker vermeldt immers in zijn verzoekschrift: *“terwijl dit zeker in verband kan gebracht worden met de aangehaalde feiten aangezien dit soort misdrijven voor de Revolutionaire Rechtbank kunnen gebracht worden. Terwijl de bestreden beslissing hoe dan ook niet uitlegt waarom dit stuk geen verband zou houden met de aangevoerde feiten.”*

In de bestreden beslissing wordt niet overwogen dat verzoeker dit stuk vroeger diende voor te leggen, enkel dat dergelijk document zijn asielaanvraag slechts kan steunen bij geloofwaardige verklaringen en dat hij geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen. Uit artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet volgt dat, teneinde te kunnen besluiten tot het al dan niet aanwezig zijn van “nieuwe elementen”, de gemachtigde van de minister de aangehaalde gegevens dient te toetsen aan de voorgaande asielprocedures van verzoeker en het relaas dat hij aldaar naar voor heeft gebracht.

Betreffende de verklaringen van verzoeker die zouden bevestigd worden door dit stuk, stelt de Raad vast dat hiermee feiten worden bedoeld die reeds werden behandeld door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad, en waarover de Commissaris-generaal heeft geoordeeld dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd, hetgeen trouwens werd bevestigd door de Raad bij arrest nr. 19 722 van 28 november 2008. Zowel de Commissaris-generaal als de Raad stelden vast dat er geen geloof kon gehecht worden aan de relatie van verzoeker met een gehuwde vrouw en aan de problemen die daaruit zouden zijn voortgevloeid. Het loutere feit dat verzoeker de convocatie van de Revolutionaire Rechtbank bijbrengt, volstaat niet om de vaststellingen van de asielinstanties te weerleggen. Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister heeft geoordeeld dat *“betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag een convocatie van de Revolutionaire rechtbank voorlegt; dergelijke document zijn asielaanvraag slechts kan steunen bij geloofwaardige verklaringen; deze oproepingsbrief in oorzakelijk verband staat met de feiten die betrokkene tijdens zijn eerste asielaanvraag aanhaalde; het CGVS en de RVV oordeelden dat aan deze feiten geen geloof kon gehecht worden, kan ook aan de elementen die betrokkene in het kader van zijn huidige asielaanvraag geen geloof gehecht worden; betrokkene de herkomst van dit document bovendien op geen enkele wijze kan aantonen;”*.

Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat er in casu elementen zijn die nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en waarmee verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden. Het is niet kennelijk onredelijk dat verwerende partij uit de gegevens waarover zij beschikt, vaststelt dat er geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet zijn aangebracht. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

Waar verzoeker stelt dat verwerende partij nergens afdoende motiveert waarom zij bepaalde elementen niet als nieuwe gegevens kan of wil aanvaarden, merkt de Raad op dat na grondige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij duidelijk heeft gemotiveerd waarom de door verzoeker aangehaalde argumenten en de convocatie geen nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, wijst de Raad erop dat dit beginsel aan de minister de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de aangebrachte documenten en argumenten van verzoeker in ogenschouw heeft genomen doch beslist heeft dat deze geen nieuwe elementen uitmaken die verantwoorden dat verzoekers vijfde asielaanvraag in overweging zou worden genomen. Verzoeker maakt in het licht van voormelde vaststellingen niet duidelijk hoe in casu de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. De omstandigheid dat verwerende partij in de nota in de procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een materiële vergissing heeft begaan aangaande het door verzoeker neergelegde stuk, brengt niet mee dat het

onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken naar de nieuwe elementen in het kader van verzoekers vijfde asielaanvraag, onzorgvuldig zou zijn gebeurd. Er werd immers wel degelijk onderzocht of de convocatie een nieuw gegeven uitmaakte in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Waar verzoeker ten slotte aanvoert dat verwerende partij verzoeker toegang had moeten verlenen tot de asielprocedure zodat de bevoegde en bekwame diensten dit nader zouden kunnen onderzoeken, wordt vooreerst herhaald dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de minister zich in geval van meervoudige asielaanvragen overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. Uit voorgaand onderzoek is gebleken dat de gemachtigde van de minister terecht heeft overwogen dat verzoeker ter gelegenheid van zijn vijfde asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbracht. Vervolgens merkt de Raad tevens op dat een afgesloten onderzoek van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van de Raad reeds heeft aangetoond dat verzoeker niet in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de subsidiaire beschermingsstatus. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigerde immers op 4 september 2008 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 19 722 van 28 november 2008. Bijgevolg heeft verzoeker reeds vroeger, ter gelegenheid van zijn eerste asielaanvraag, toegang gekregen tot de asielprocedure en bovendien de mogelijkheid gehad om tegen een weigering in beroep te gaan.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET